

El Delta té prou sediments per afrontar inundacions

Redacció
DELTEBRE

Els aiguamolls del Garxal i els de la badia del Fangar són només dos exemples de les zones més humides del delta de l'Ebre (connectades amb ambients fluvials i marins) i que en

general registren un creixement vertical del sòl suficient per fer front (almenys durant aquest segle) al risc d'inundació ocasionat per la subsidència i l'increment del nivell del mar, és a dir, que garanteixen una aportació continuada de sediments

(orgànics i inorgànics) per suportar un possible enfonsament. En un estudi realitzat pel programa d'ecosistemes aquàtics de l'IRTA, els experts apunten que "una gestió que comporti aportacions dels sediments acumulats als embassaments aigües

amunt afavoriria la supervivència de les zones humides", i destaquen que els aiguamolls costaners més aïllats "són més vulnerables als riscos d'inundació". El projecte ha comportat també la creació d'aiguamolls experimentals en antigues finques agrícoles que reben aigua del riu o aigua de drenatge dels arrossars per estudiar i comparar la funció de depuració d'aigües i el creixement del sòl, on també s'ha donat un significatiu creixement vertical del sòl. ■